

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus - - - - - convencionals - - - - -

Fantasma? Realitat? Pau!!

ELS ànims estan excitadíssims. Tothom parla del desarmament. Després del trontoll catastròfic que importà a molts pobles europeus la conflagació iniciada l'any 1914, sembla que tothom hauria d'odiar la guerra. I malgrat tot, hi ha qui la cova obertament.

El tractat o pau de Versalles, es signà amb clàusules restrictives per qualques països en ço que pertoca a l'esquadra i exèrcit i material bèl·lic. El desarmament està establert rigorosament en teoria. Però, pràcticament, tothom construeix, a la vista, o d'amagat, material de guerra. Adhuc Alemanya, que, segons el pacte o pau de Versalles, no pot muntar exèrcit, està organitzant les seves fileres bèl·liques. Uns anys de treball obligatori a tothom, homes i dones, amb una vasta formació física, etc., ens fa tot l'efecte d'un exèrcit disciplinat.

I la pau, que és indispensable al progrés dels pobles, cada dia és més lluny dels homes. Les rancúnies qualques que siguin, coven en el cor llur amb greu perjudici de la societat.

A nosaltres, no pot convenir-nos de cap manera la guerra. No la volem per a res, ni contra ningú. Recordem els plors de les nostres mares quan anàvem a lluitar contra el Marroc.

*
**

Es indiscutible que les actuals generacions, estan educades d'una manera, que portem al cor un pòsit de rancúnia. En això hi té una gran part factiva, la nostra infància.

Si totes les mares curessin de que llurs fills fossin educats antibèl·licament, arribaríem que la guerra seria impossible.

Fariem un convit: No compreu als nostres fills cap mena d'armament. Ni els ensenyeu a jugar a soldats. Ni a construir tancs d'assaltament, baldament siguin de joguina. Res de pistoles de tir al blanc. Enseñyeu-los de llegir, d'escriure, de córrer, de saltar, de cantar; porteu-los al camp, a una excursió, però no a a veure una parada militar.

*
**

No volem la guerra. I si no la volem, la guerra no és possible.

Creiem que, segons el moviment de la política europea, no seria difícil una nova conflagació, de la qual Espanya no podria esvair-se. El poble d'Espanya, — el poble de Catalunya menys encara, — no vol, ni pot voler la guerra. I els homes de Govern, potser no podrien mantenir, avui, la neutralitat.

Però la declaració de guerra, si és possible, pot no reeixir. Qui aniria a la guerra no serien, precisament, els qui la declararien. Seríem nosaltres els qui, anant-hi, o no, la fariem possible.

*
**

Es parla de la guerra. Es un fantasma? Potser si. Però cal estar amatents.

Es una realitat? Potser no. Però si ho fós, tots, com un dic inaterrable, declarem-li la nostra disconformitat. No volem la guerra.

La guerra que pot venir, seria formidable. Paüra solament de pensar-hi. I, indiscutiblement, que hi ha qui està amatent per si ve. La guerra no ens ha de dur res de bo. Es la lluita de l'home contra l'home. Davant la guerra, l'home perd tot el que té de racional: és el combat a mort de la fera rabiosa contra una altra fera enfebrada.

No podem denigrar-nos tots, ni tant. Aquella fraternitat de l'estimeu-vos uns als altres és un codi massa bell per a què el preterim. Davant de la guerra nosaltres invoquem la pau.

¡Que trist seria haver de declarar la guerra per a defensar-la, la pau!—ANDREU SELVAT.

UNA OBRA PROFITOSA

ENS sembla que s'ha donat poc relleu a l'obra portada a cap per la «Unió de Colliters d'avellanes del Camp de Tarragona» en bé dels seus associats, per mitjà del préstec atorgat amb el màxim de facilitats i baratura a fi de poder resistir econòmicament i no veure's obligats a mal vendre les avellanes al baix preu a que es colitzaren fins a últims de Març.

El més bonic i lloable de l'obra és la forma en que s'han fet aquests préstecs. Calia que un associat assabentés al delegat del Sindicat el seu desig d'acollir-se a la garantia del préstec, dient el nombre de sacs d'avellana que posseïa i firmés la fulla corresponent per a que se li entregués, és clar que després de l'aprovació de la Junta i d'haver firmat també un senzill document de crèdit, 25 pessetes per cada un dels sacs d'avellanes que declarava posseir.

L'interès que pagava pel deute era a raó del 5 per % anual.

Diem que el més lloable és la forma, perquè deix palesat que els dirigents de l'operació de crèdit esmentada, tenien plena confiança amb el pagès i donaven per descomptada la seva bona fe. Això en els temps que correm que l'individualisme s'està ensenyorint de tots ofegant la major part d'iniciatives col·lectivistes, és altament encoratjador qels que tenim la convicció de que la suma de bones voluntats és la principal força per a conseguir èxits pel bé general.

Parlant amb un amic que ha intervingut directament en aquest afer ens diu que el Sindicat de Sant Andreu ha prestat als seus associats, com a delegat de la «Unió de Colliters», 90.000 pessetes. Tenint en compte que els préstecs es feien a base de 25 pessetes per sac, trobarem que les 90.000 pessetes, representaven 3.600 sacs d'avellanes.

Donant per sentat que els agricultors s'haguessin vist obligats, per a fer front a llurs necessitats, a vendre

el fruit abans de l'Abril haurien tocat 50 ptes. per sac com a terme mig i aleshores els 3.600 sacs, haurien tingut un valor total de 180.000 ptes. No és exagerat dir que el preu promig de l'Abril ençà ha estat de 75 ptes. el sac i per tant el valor dels 3.600 sacs esmentats és de 270.000 ptes. Podem dir, doncs, ben clar i ben fort que la «Unió de Colliters» i el Sindicat de Sant Andreu, amb la seva activitat i encert, han aportat a l'economia selvatana *noranta mil pessetes*.

No cal que ens esforcem per a demostrar la importància del fet perquè està a l'abast de tothom.

* *

No disposem d'estadístiques ni mitjans per a afirmar de manera exacta el nombre de sacs d'avellanes que es colliren en el nostre terme en la última collita, però essent bona com va ésser, no creiem caure en exageració si diem que pot calcular-se en uns 25.000 sacs.

Des de la collita, o sia, des del Setembre fins a últims de Març tampoc podem afirmar el nombre de sacs que es vengueren, però no és aventurat creure que arriba a la meitat.

Si fós així resultaria que s'haurien mal venut 12.500, sacs que a raó de 25 ptes. de diferència per unitat donarien una pèrdua total de 312.500 ptes.

Si ens empenyéssim en cercar les raons que són causa de que no siguin més els beneficiats per aquest afer, no ens bastarien els dits de la mà per a comptar-les però ens acontentarem examinant les dues més poderoses al nostre entendre.

La primera ja l'hem insinuat altres vegades, i és la falta de fe amb la col·lectivitat, malgrat haver-se propagat tant que la unió fa la força i que els pagesos no aniran mai bé en el sentit d'adinerar els seus productes, fins i tant no s'uneixin per aquest fi. La «Unió de Colliters» els brinda la més propícia de les ocasions i és de creure que sabran aprofitar-la davant de lli-

çons pràctiques com la que hem assenyalat.

La segona, és una malaltia que pateixen la major part de pobles, al menys a intervals, qual guariment és un xic difícil, mentre els homes no ens imposem com obligació ineludible, el bandejament de passions insanes, antipaties personals i qüestions d'amor propi mal entès, per a deixar pas franc a la mútua estimació entre tots els germans de pàtria, amb esperit de transigència per les faltes o errors d'aliri i un desig constant d'afavorir-nos els uns als altres.

Ens diuen d'un vilatà que desitjava acollir-se als beneficis i garanties que oferia la «Unió de Colliters» i que deixem explicats més amunt, que al veure que s'havia de servir d'una altra societat que no és la que ell pertany, no s'atreu a demanar-ho, no perquè sentís cap odi en contra de la mateixa sinó perquè no s'agraviessin els seus amics i no li fessin conèixer.

No és això lamentable sota tots els punts de mira? Per què l'home havia de findre aquesta temença? I per què d'altres han de donar lloc a suposar que són capaços de prendre represàlies contra un home, pel sol motiu de que aquest hagi buscat el seu bé sense fer mal a ningú, per la sola raó d'haver agafat un camí que no els hi és agradós?

Fóra bo per a tots que aquests prejudicis anessin de recó i no condemnéssim les obres sistemàticament, els de dalt perquè les han fet els de baix i a l'inrevés, car l'obrar així és perjudicial a tots i cada ú.

Quan una obra és encertada cal aplaudir-la i quan no ho és, mentre es vegi que porta una bona intenció, no es deu criticar per a empenyer-la al fracàs sinó per a perfeccionar-la i ajudar als dirigents.

Per això nosaltres que entenem que la «Unió de Colliters» és una obra que pot donar molt de profit als agricultors l'aplaudim molt sincerament sense mirar si ve de dalt o de baix.

J. G.

El Corpus de Sang

DESPRES de 293 anys que han passat de la diada del 6 de Juny de 1640, coneguda pel Corpus de Sang, avui comemorem, no solament la revolta dels Segadors catalans que escriviren en hores tèrboles de la Història Nacional unes pàgines de rediviva vibració, ans, sinó que també comemorem la proclamació de la primera República Catalana, i per tant, retem just homenatge al canonge de la Seu d'Urgell, a l'heroi i al patriota Pau Claris que s'erigí President de l'antiga Generalitat en defensa dels drets de Catalunya, enfront de l'exèrcit castellà del rei Felip IV encomanat pel Duc d'Espinola, defensor del règim absolutista i centralitzador.

No hi haurà qui trobarà que en els temps que travessem de més civilització, de més modernitat i de més inquietuds espirituals, és obrir les planes d'un llibre que anys fa que es conserva en un recó d'estant de llibreria i d'allí no en sortirà altra cosa sinó que una olor de romàntic, o millor dit, serà un record propi d'un romàntic. Però no és pas així, puix repassant la història veiem que els fets es repeteixen i que moltes escenes passades reviuem i tenen un grau màxim d'actualitat. D'aquí que el Nacionalisme, que és un ideal etern de llibertat, subsisteix arreu del món i el tenim a Catalunya per unes causes semblants a les que provocaren els fets del Corpus de Sang.

Els que clamen per un sentit universalista, per uns ideals de més modernitat, que no facin la rialla irònica si de tant en tant recordem la Història Pàtria. Es veritat que hem de dirigir les nostres passes cap al davant, però aquest camí cal fer-lo, tenint la vista vers el futur, seguint la trajectòria que les generacions passades escriviren llurs gestes a la mateixa terra. El món es va transformant, però no desapareix, evoluciona. I aquesta mateixa evolució s'ha provat científicament que és una ratificació dels elements bàsics que originaren totes les espècies. El Nacionalisme neix amb la pròpia naturalesa, perquè va lligat a la terra que és el nom de la Pàtria; la terra és el que fa la raça i la raça sent la pròpia nacionalitat.

Aquí veiem que la doctrina nacionalista no es basa en uns fets més o

menys romàntics, sinó que és un fet real i viu.

Encara hi ha més. El Nacionalisme no és solament la història, puix aquesta, pot ésser tergiversada, sinó que també és la Ciència, ja que la Ciència és filla de la naturalesa creadora. I per últim trobem en el Nacionalisme una qualitat més, que és la més principal; la voluntat. És una voluntat de Dret i una voluntat de Justícia. Per això, que podem ésser nacionalistes per la Història i sense la Història. Ens preguntem ¿Què vol dir ésser nacionalista? *Voler ésser* en plenitud màxima, perquè *hem estat* i *voler ésser el que érem* pel Dret i per la Justícia.

D'aquí que el Nacionalisme integral, pur i sense barreja, és fortitud i vida pròpia. Allò que és impotent i

feble és l'organització dels Estats unitaris i imperialistes, però el Nacionalisme no és dominació, sinó pel contrari, llibertat.

En aquells temps de 1640 quan la Nacionalitat Catalana s'esmortuïa en la més palesa desnacionalització política, va reviuire l'esperit patriòtic en la revolta dels Segadors i si no és una revifalla, és una resurrecció i si això tampoc no és, és un esclat esdevingut imputuós que no vol morir sinó que *vol vèncer* per obtenir una victòria última.

I la millor commemoració al Corpus de Sang és seguir el camí ja iniciat per l'austera personalitat de Pau Claris, per obtindre el què s'ha dit en les anteriors ratlles: *voler ésser*.

F. ROIG FERRAN.

Un cas de justícia selvatana

SI una vegada nosaltres ens noblement orgullim d'haver nat a la Selva del Camp de Tarragona, és ara amb motiu d'haver sortit a l'estampa una concisa, però documentada «Monografia» d'un il·lustre convilatà de la catorzena centúria; el qual eminent compatrici honorà—i honora avui, encara, amb el record que d'ell podem llegir—no solament la que a ell i els selvatans actuals ens és el *bressol* comú, la Selva, sinó que també és orgull noble de la pàtria terra catalana i el verb pairal.

**

A més de l'elevada dignitat que fungí en el propi estament el gran selvatà, Simó Salvador, (suara críticament monografiat en l'acurat estudi corresponent), ell, el compatrici il·lustre quatrecentista, honorà profundament amb la parla nacional catalana les nostres institucions, especialment, l'aleshores més gran que avui Parlament Català, (o «Corts Catalanes», de la Catalunya aleshores *independent*;) i, amb tot això dit, exalçà amb la seva actuació eficaç, la dignitat de Catalunya i la «Confederació», primera potència mediterrània d'aquells temps migevals.

**

Molts títols són, al nostre modest entendre, els que té la personalitat titànica de Simó Salvador, un dels tal vegada més il·lustres Bisbes que ha

tingut la Seu de Barcelona—del quatrecentès ençà—pel que ens recompta la pulcra monografia que, amb tanta de magnanimitat, acaba d'oferir als selvatans el nostre dilectíssim amic i convilatà, Eufemià Fort i Cogul.

**

Aquest fruit, nodridor de la intel·ligència — i d'altíssima honorança per a la nostra ben amada Selva del Camp—aquesta tasca altament ponderable del qui és amic cordial de tots els selvatans, (ho prova, ell, amb el seu infrangible amor a la Vila,) mereix el més pregon i àdhuc ben trompetejat agraïment de part de nosaltres els selvatans, tots *indistintament*. Pel que fa a nosaltres *personalment*, estem ben convençuts que la nostra poquedat intel·lectiva no pot arribar prou a fer el *punt just* de la ponderació de l'obra i lloança de l'intel·ligent i enèrgic recercador Fort i Cogul. Però ens recaria molt de no poder-hi fer la nostra minça aportació; (que ho creiem, també, ésser un altre cas de justícia).

I per tal de remarcar més el que acabem de dir, constatem avui que en nosaltres sembla obrar novament aquella «força màgica», o d'admiració amb que vàrem haver d'irrompre, ací BRUM, no fa gaires setmanes, (1) en adreçar la «Lletra oberta» a l'amic dilectíssim—i tal com el cor ens hi mogué—tot el qual ajuda a confir-

mar-nos més i més en les nostres assercions i felicitacions aleshores adreçades a l'avui ferm *propugnador* selvatà, Eufemià Fort i Cogul.

* *

El vindicador selvatà, i molt llest paleòleg, doncs, amb el seu pacièntíssim, breu i aciençat treball monogràfico-històric del gran selvatà, Simó Salvador, ens posa en coneixement d'una allíssima «valor social selvatana» fins ara inconeguda ací. En dir i recalcar «vàlua allíssima» —que això justament fa apreciar més el treball de l'autor de la «monografia» esmentada—hom no ha de considerar solament al quatrecentista selvatà com a mirat il·lustre de la Seu barcelonina.

I remarquem això nosaltres, puix que pla bé sabem que a mant selvatà *no interessarà*—en el seu *criteri subjeccionista*, que, malgrat tot, respectem—no interessarà, diem, la funció episcopal brillantíssima, i de resultats pràctics, del prelat egregi de Barcelona en aquells temps—ara fa tot just *cinc cents anys*—que no per això deixarà mai d'ésser una de les glòries més insignes de la Selva on vegé la llum primera de la pròpia vida. (Es un cas, aquest, en que hom ha de despullar-se de tot *criteri sectarista*, religiós, polític—o de *qualsevol mena que sigui*—malgrat requi a l'orgull humà parcialista).

Pregariem, doncs, nosaltres, als probables (?) *désaprensius* convilatans (que visquin no ara a la nostra comuna Vila), que vulguin atendre i copsar la *integralitat* de la personalitat eminent de Simó Salvador, com a *grandiloqüent*—entre altres coses—en el nostre idioma nacional de Catalunya, les peroracions del qual il·lustre selvatà—segons ens recompta l'escrutador i minucios i imparcial autor de la ja dita «Monografia»—eren l'admiració dels auditoris, no solament quan s'adreçava al *poble creient* des de la cadira episcopal—que seria, sens dubte, la de pedra, magnífica i històrica que avui resta amagada pel retaule de la Catedral de Barcelona—sinó que el verb català, quan el brandava l'òrgan físic, (la «llengua» d'aquell gran cap mitrat), davant els Reis de la *Confederació* i en les llibèrrimes i *vertaderament democràtiques* «Corts Catalanes»—que les d'avui en són talment una ombra, o potser una trista *paròdia*—alesho-

res era quan en el fur polític-civilestatat s'agegantava el gran fill de la Selva, Simó Salvador. Salut, oh gran diplomàtic de la *Nació Catalana* i selvatà il·lustre! Salut.

* *

Vegessiu, doncs, selvatans, *tots*, si es fa o no interessant la pulcra obra que haurà de llegir—i *adquirir*, afegiríem nosaltres—tot fill de la Selva que esimi la simpàtica Vila, nostra comuna mare, i les glòries d'ella, que, de veritat, ho són de tots i cadascun dels selvatans *que no vulguin menysprear la justícia, la vertadera «història» selvatana i el sentit comú*. Bé prou de bibliòfils que hi ha a Catalunya—nosaltres en coneixem alguns—que, després d'*empassar-se* i *digerir* la lectura de la «força representativa nacional i social» de Simó Salvador, selvatà il·lustre, estoljaran, *amb amor gran i avara*, en els llurs prestatges, aquesta bellíssima—per bé que poc voluminosa—monografia que a tots ens ofrena Fort i Cogul. ¡Quin bagatge tan valuós, amic dilectíssim; quin bagatge tan preuat posseïu de les belles coses selvatanes! No defallíssi pas mai en la vostra obra de selvatanisme, convidatà volgutíssim!; que si per un mal fat la generació d'avui us fos desagraïda i menystingués la vostra tasca *pro Selva*—que no sembla poder-s'hi creure pas en tal greuge devés Vós—una altra generació, més culta i justiciera, us retrà en l'avenir, justa lloança.

Car el vostre «lluc» d'arqueòleg, la vostra ciència paleogràfica—si altres mèrits vostres més—i la vostra *paciència benedictina* en les recerques científico-paleogràfiques us fan novament *digne* de la més cordial estimació dels selvatans d'ara i l'esdevenidor. Com nol Si Vós, amic Fort, ens feu saber, a més, que l'eminent Simó Salvador era admirat per la seva eloqüència, *plena i sensata*, àdhuc en la mateixa Cort Pontifical de Roma, malgrat ésser en uns temps *diffícilíssims* per a la Santa Seu. (2)

* *

Ara, per acabar: Si per una—diaguem ne—«nota adjectiva-material» a la recomanable i simpàtica «Monografia»—els selvatans tenim sobrada raó d'estar-ne joiosos d'aquesta publicació monogràfico-selvatana, és per haver estat pulcrament impresa, així com il·lustrada convenientment;

fetes, ambdues coses, en un to atractiu i seriós alhora, la qual cosa molt honora els tallers tipogràfics de la casa «Successors de Torres & Virgili» en la imperial ciutat—i pubilla del Camp—Tarragona. Es, doncs, tot plegat, com a autèntic «pa de casa». (Per això és que hom troba més sabarosa la «Monografia de Simó Salvador», nat sots el cel blau del nostre lluminós Camp de Tarragona).

L'aparició d'aquesta monografia vindicatòria és—per als selvatans sobretot—talment com una revelació. Si atenem a les circumstàncies totes i a les característiques de l'eminent monografiat, haurem de convenir en què la tasca de Fort i Cogul és altament estimable i molt digne—valgui la metàfora—d'ésser pal·ladejada. Car si tota ella és composta amb *substància catalana*, la «quintaessència» de la mateixa n'és la *carn i sang i ànima* de la nostra Selva del Camp. ¿A quin selvatà li semblarà poca cosa això?

Selvatans! Si *estimeu de cor* les nostres coses; si estimeu les glòries que ens són comunes; si les ameu com cal en *ço que són i valen*, és a dir; en el *fet objectiu*, d'ara en davant llegireu la «Monografia» de Simó Salvador amb goig. I amb la fruïció justa que lògicament us en pervindrà al vostre esperit, *que us amaranà l'ànima*, admirareu més, encara, les dots allíssimes del nostre gran compatriota del catorzè segle; la qual cosa farà que venereu més profundament la Vila, nostre bressol comú; però, a la meritíssima tasca històrico-paleogràfica efectuada pel nostre actual preclar convidatà, que n'és l'autor mereixedor del salut cordial i catalaníssim «Déu-vos-guard».

A. CATÀ I SIMÓ.

(1) Vegéssiu, si us plau, BRUM del 15 d'Abril d'enguany, núm. 25, any III.

(2) Amb el subratllat inclòs en aquesta nota 2.ª volem significar les *calamitats* que s'esmenten en documents d'època, aleshores del «Cisma d'Occident», en la qual malestrugança hi tingué molta part de culpa la *monarquia* francesa d'aleshores. Fou una *qüestió vidriodíssima*, no solament en l'ordre religiós—resolta, més tard, en bé del *prestigi* del Papat—sinó que a més era de transcendència internacional. Nosaltres podem donar-de «Fe viva» car els documents diplomàtics els estudiarem per mandat del Rvnd. J. Sanabre i Sanromà, quan els celebres alemanys Drs. Keri i Finke anaven a la recerca de tan important *qüestió* històrica, a l'«Arxiu de la Corona d'Aragó».

Ha aparegut el llibre:

MONOGRAFIES SELVATANES
SIMÓ SALVADOR,
BISBE DE BARCELONA
 per **EUFEMIA FORT I COGUL**

Bellament imprès als obradors gràfics de Torres & Virgili, de Tarragona, és la biografia d'un fill de la Selva, una de les figures més destacades de la història de Catalunya del segle XV.

No deu mancar en cap llar selvatana
Tiratge únic de cent exemplars

L'alta valor bibliogràfica del nostre arxiu comunal

DIGUÉREM en un anterior article quelcom de l'alta valor dels nostres arxius selvatans. Però no varem pas explicar detalladament en què radicava aquesta valor.

Dir això dos anys endarrera, hauria estat impossible. L'accès a l'arxiu no era assequible com avui. Es veritat que un arxiu no deu ésser massa assequible: un arxiu no és per curiosos. Però no deuen limitar-se facilitats als estudiosos mentre no en pugui pervindre un dany al paperam.

Avui l'armari que segurament fou arxiu de la Comuna del Camp de Tarragona està, en certa manera, ordenat. No estan escorcollats uns paquets de papers d'època recent. Tampoc s'han regirat els volums de valies o catastro que es guarden a l'armari que segurament constituïa l'Arxiu Municipal o del Consell. El fons, doncs, repassat, són els llibres vells i altres documents que fan referència directa a la història local.

Cal, de bon antuvi, establir dues divisions a l'Arxiu Municipal de la Selva. Perquè l'Arxiu és la fusió de dos arxius: el de la Vila i el de la Comuna del Camp de Tarragona. L'arxiu del Consell de la Vila interessa a tots els selvatans; l'arxiu de la Comuna del Camp interessa a tots els Camp-tarragonins i àdhuc a tots els catalans.

L'arxiu de la Selva, és quelcom més, molt més que el que pot ésser qualsevol altre arxiu local, àdhuc d'una ciutat com Reus, Valls o Tarragona Té una alta valor social, inigualable, potser, per cap altre arxiu de Catalunya. La Comu-

na del Camp de Tarragona, fou una institució única; l'arxiu també és una cosa única. La Selva pot vantar-se d'ésser-ne sagrari.

Heus ací el principal que subsisteix de l'arxiu de la Comuna:

Uns pocs pergamins. Actes de la Comuna del Camp de Tarragona; 4 volums que comprenen les dels anys: 1547-74, 1522-71, 1571-655 i 1666-712. Comptes de la Comuna; 3 volums que comprenen els anys: 1414-32, 1655-83 i 1683-749.

De l'antic Consell selvatà i de l'Arxiu local, se'n conserva més cosa. Recensionarem:

Llibre verd, en pergami, il·luminat en caràcters gòtics, amb nombrosos documents del segle XIIe i XIIIe. Hi ha un suplement de paper que conté notícies interessantíssimes d'època més recent, sobre l'entrada del Senyor i altres cerimonials per Pregàries, etc.

Traça de l'altar major de la Parroquial de la Selva, il·luminada damunt pergami, amb les signatures autògrafes dels artistes. Anexionada, i també il·luminada en pergami la *planta* del mateix, signada per Llàtzer Tremulles. El mateix el *llibre verd* que aquestes *traça* i *planta* reclamen les honors d'una vitrina.

Vint-i-dos llibres, que comprenen, amb lleugeres interrupcions, les *Actes i Determinacions del Consell de la Selva*, des de l'any 1508 fins al 1807.

Comptes de la Vila, sis llibres (n'hi ha un que comença en 1433).

Una trentena de pergamins, alguns de capdal interès i que reclamen així-

mateix la deguda instal·lació en vitrines o enquadraments addients. Hi ha, en un d'ells, un curiós segell de cera vermella *in pendent*.

També hi ha, entre altres: nombrosos *llibres de Comptes de la Carniceria* de molt poc interès. La *traça de la Carretera de Reus a Montblanc* del segle passat. Un missal, d'interès nul. Un manual de censals. Un plec de papers relatius al *Pantano* o resclosa, poc interessants.

Comptes, Censals i altres documents relatius a Confraries, tals com Sagristia de St. Andreu, Parets Delgades, St. Pere, Hospital i altres en les quals tenia intervenció o cura directa el Consell de la Selva, (4 llibres). Llibre de Depòsits de la Vila, (1 volum). *Comptes de la Carniceria* i altres de la Vila, (1 volum). 2 *Manuals* d'actes diverses, bastant interessants. 1 llibre del Catastre.

Cal dir també l'existència del *Catàleg de l'Arxiu*, fet pel Dr. Batlle, on, no solament s'hi anoten tots els documents, sinó que d'alguns se'n donen resums i s'hi fan anotacions i observacions que interessin en gran manera als qui vulguin estudiar els dies pretèrits de la nostra vila de la Selva. Molts dels documents que manquen, podem saber a qui es referien mercès a l'esforç d'aquell digne selvatà.

Hi ha molts altres papers que no hem examinat. Tampoc n'hem tingut interès, en veure res del segle XVIIIe ençà. Les actes dels Ajuntaments es conserven fins als nostres dies. Hi ha lligalls que potser encara ens donaran alguna sorpresa.

Però tot el dit és prou per a palesar la importància capdal del nostre Arxiu Municipal, a malgrat de les mutilacions, encara un dels arxius més rics i prestigiosos de Catalunya.

E. FORT.

La Revetlla de Sant Joan

TRADICIONAL és la revetlla de St Joan; la nota més típica de la festa, són les fogueres que en aquesta Vila són conegudes amb el nom de «gales».

Es acceptat el costum de celebrar dita festa a l'aire lliure, com si volguéssim donar el to de debut a la temporada d'estiu.

El jovent és llança a les veus d'un acordeó, o bé als acords d'un piano de manubri i surten als afores amb l'entusiasme més accentual que en

cap altre diada; és la força de la tradició.

Els de mitja edat, no podent asseures amb la cadira al brancal de la porta per la molèstia de les clàssiques fogueres seves o bé del veí, se'gueixen la casa netejant-la del fustam i altres trastos que cansats de prestar el seu servei, van a parar a la «gala» de St. Joan i allí acaben la seva existència.

Oh, tradicionals fogueres! i que en farfeu de bé si així com cremeu trastos ruïns poguéssiu també cremar records que afeixuguen les consciències, i amb el seu remordiment enrogeixen les galtes de vergonya.

Si així fos, aquest any les «gales» haurien estat abundants i poderoses i les seves flames abrandades haurien

purificat records i deixalles, però sense aquesta virtut que nosaltres voldríem donar-vos, encara duraran per enrogiment dels uns i per perjudici dels altres.

La campana toca a fer «gales» i el trastam va sortint.

D'aquí un quart d'hora tot el poble semblarà una fornal.

Però la brillantor de les flames abrandades, no consumiran el que tant convindria.

Per damunt de les teulades es veu sortir una gran fumada, mirat des de l'estació sembla un sinistre.

Ja les flames han consumit el combustible, però queda el braseral i per marxar d'aquell rescalf ens en anem a donar un tomb de muralla.

J. M.

collir els títols de propietat dels que s'expressen en la relació anotada a continuació per ignorar-se la residència de llurs propietaris, es concedeix novament un termini de quinze dies a partir de la inserció d'aquest edicte al BUTLLETI OFICIAL DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA a l'objecte que els que es considerin propietaris o amb algun dret sobre els nínxols en qüestió, presentin la titulació o quelcom que acrediti la propietat llur per ésser-los-hi lliurat el nou document i incloure'ls en el Registre; advertint que passat dit termini, sobre els nínxols pels quals no s'hagi presentat cap reclamació, l'Ajuntament adoptarà l'acord que cregui convenient.

Selva del Camp 20 de Juny de 1933.

L'Alcalde.

Josep M. Tarrech.

RELACIO QUE ES CITA

Nínxols N.º Rengla	Suposats propietaris Noms i cognoms
6 3.ª	Josep Abellà Sánchez
9 3.ª	Ambrosi Mallafré Figueres.
12 3.ª	Josefa Bartolí Pujals.
13 3.ª	Antoni d'Aixamui.
14 2.ª	Antonia Roca de Masdeu.
20 2.ª	Andreu Fortuny Boqué.
20 3.ª	Isidre i Blai Sans Figuerola.
22 3.ª	Teresa Baïller de Pastor.
23 2.ª	Francesc Xavier Solà.
24 2.ª	Josep Baiget Prats.
27 3.ª	Rosa de Rovira Arbós.
28 3.ª	Josep M.ª Rovira Mallafré.
33 1.ª	Teresa Fonts Monner.
35 2.ª	Lluís Ferré Jordà.
36 1.ª	Miquel Ferré Barberà
40 1.ª	Josep Roig Vallès.
53 2.ª	Antoni Hernández Jordà.
54 2.ª	Josep Barberà Masdeu.
57 1.ª	Andreu Fortuny Rabassa.
60 2.ª	Antònia Arbós Vd.ª Monné.
67 1.ª	Jaume Roig Roull.
68 2.ª	Gregori Fonoll Masdeu.
81 2.ª	Clara Rovira.
85 3.ª	Andreu Blasi Mità.
87 2.ª	Dolors Mestre Rovira.
90 2.ª	Dolors Sanromà Vd.ª Rovira.
119 3.ª	Ramon Colom Virgili.

VIDA MUNICIPAL

EXTRACTE DE LES SESSIONS DE L'AJUNTAMENT

Sessió del 24 de Maig

S'acorda que per l'Alcaldia es facin les gestions que siguin convenients per a la ràpida resolució de l'expedient d'autorització per a la venda de diversos immobles propietat del municipi; comissionant-se a l'Alcalde perquè faci els viatges que calguin a la Generalitat i a la Comissaria de Tarragona.

S'acorda posar al cobrament els repartiments d'utilitats i Guarderia els dies 26, 27, 29 i 30 d'aquests mes.

S'examinen i s'aproven diversos comptes.

S'acorda bonificar a Andreu Roigé amb 50 ptes. per les despeses que li pugui ocasionar l'afiançament de la paret de la seva casa del carrer del Forn Nou, per l'estat ruïnós de les parets que queden d'una de les cases del costat.

Sessió del 31

Dóna compte l'Alcalde de les gestions que ha fet, referents a la resolució de l'expedient d'autorització per a la venda d'uns immobles propietat del Municipi, manifestant que s'ha personat a la Generalitat i a la Comissaria de Tarragona i n'ha tret la impressió que prompte en sentit favorable dit expedient, segons manifestació del propi Comissari. Per tal motiu presenta un compte de 50 pessetes per un viatge a Barcelona i un altre a Tarragona i Reus amb el Secretari de la Corporació, el qual

compte, previ examen és aprovat i s'acorda el seu pagament.

Es posa a la consideració dels reunits els preus dels tubs dorats per les cases «Tallers Tomàs» de Barcelona i «Roig Germans» de Vilanova i Geltrú.

S'examinen i s'aproven diversos comptes.

**

Per l'Alcaldia se'ns prega la inserció del següent:

EDICTE

En JOSEP M.ª TARRECH MASDEU, Alcalde Constitucional de la vila de Selva del Camp.

FAIG ASSABER: Que, havent-se procedit per l'Ajuntament de la meua presidència, a la reorganització del Cementiri Municipal d'aquesta vila, amb motiu de la secularització ordenada pel Govern de la República, i, havent-se ordenat per la meua Autoritat, en virtut de dita reorganització, la recollida dels títols de propietat dels nínxols a l'objecte d'obrir un registre i lliurar-ne de nous adaptats al caràcter que actualment tenen els cementiris, tota vegada que per la forma en què d'uns anys ençà venia portant-se l'administració del cementiri d'aquesta vila es fa difícil saber amb exactitud qui són els veritables propietaris d'alguns d'aquells, es fa avinent que, no havent-se pogut re-

PER a adquirir material elèctric a bon preu, així com també motors, dinamos i aparells de ràdio, visiteu la casa

JOSEP LOZANO

CARRER FORTLUNY
(abans Monterols) REUS

Noticiari

El dia 7 del mes que som, se celebrà l'enllaç matrimonial de la gentil selvatana Na Teresa Tarrech Vidal, filla del senyor Alcalde d'aquesta vila, amb el distingit jove de Vilanova d'Escornalbou, En Blai Vernet i Sabaté.

La jove parella emprengué el viatge de nuvis cap a l'estranger amb el propòsit de visitar algunes de les principals capitals d'Europa.

Tot donant-los-hi la més cordial enhorabona, els desitgem força prosperitats en el nou estat.

El nostre amic i subscriptor En Josep M.ª Vidal i Prats, va millorant de la greu malaltia que l'ha retingut força dies allitat.

Ens congratulem d'aquesta millora i li desitgem un prompte i total restabliment.

Hem tingut el gust de saludar al nostre amic i subscriptor N'Higini Barrufet i Llevat, en la seva breu estada a la nostra vila.

En atenció al molts casos de ràbia canina que es donen arreu de Catalunya, l'Ajuntament, secundant les ordres de les autoritats superiors i com a mesura preventiva, acordà, previ anunci al veïnat, donar boles d'estricnina als gossos que vagabundegen pels carrers sense anar proveïts de morralles.

Malgrat els vaticinis pessimistes d'alguns selvatans, respecte de la plantació d'arbres en els ravals de la nostra vila, podem dir que ha resultat un èxit, ja que són molts pocs els arbres que s'hauran de replantar per no haver viscut. Fa pocs dies, va personar-se ací el funcionari de la Secció Forestal de la Generalitat de Catalunya, Sr. Elies Romeu, director de l'esmentada plantació, per a fer-se càrrec del resultat de la mateixa, a l'objecte de procedir a la reposició de les faltes que hi existeixen.

No cal dir com ens alegrem que no s'hagin acomplert els vaticinis pessimistes d'aquells selvatans, expressats àdhuc des d'algun diari comarcal, i creiem que ells, com a bons patriotes que els considerem, també s'hauran alegrat de la seva equivocació, ja que si

quelcom tingueren a dir sobre aquest particular, creiem de bona fe que era fill del mateix interès que tenien pel major reeiximent de l'obra en qüestió, la qual constitueix una millora important per la nostra vila.

Aquestes darreres setmanes han estat pròdigues en pluges acompanyades d'alguna que altra pedregada que ha produït moments d'angoixa entre la pagesia d'aquesta vila; sortosament però no s'han hagut de lamentar estralls d'importància.

Sembla que el preu de l'avellana tendeix a la puja. Aquests darrers dies es cotitzava a 81 ptes. el sac.

Ens diuen que dintre poc temps s'instal·larà en aquesta vila, el metge senyor Ramon Montagut Quadrat, per tal d'exercir-hi la seva professió.

Acompanyat d'atenta salutació del Sr. Director de la «Revista del Centre de Lectura» de Reus, hem rebut un exemplar de l'obra «Les Comarques meridionals de Catalunya i la futura Divisió Territorial» de Josep Iglésies.

Palesem a dit senyor el nostre més sincer agraïment per tal atenció.

S'ha celebrat amb gran animació la Revetlla de St. Sant Joan a la societat «La Defensa Agrària»; el jardí de l'entitat, que és on tingué lloc la festa, estava artísticament ornat; la part musical, com ja dèiem en el número passat, anà a càrrec de l'orquestra local «La Selvença», la qual executà el programa amb molt d'encert.

Ha mort la Sra. Dolors Figueras Vagué, mare dels nostres amics Josep M.^a i Antoni Gondolbeu.

Rebin aquests i els altres familiars nostre més sincer condol.

També hem hagut de lamentar la mort de la tendra filla del nostre amic i subscriptor En Josep Andreazini. A ell i família tota palesem l'expressió del nostre condol.

En els Jocs Florals celebrats a Lleida el darrer diumenge de Maig fou atorgat al nostre amic i col·laborador E. Fort i Cogul el premi extraordinari

de la «Societat Econòmica d'Amics del País» amb el seu treball «POBLET. Guia itinerària del sentiment.»

Tot adreçant-li la nostra més cordial felicitació, li desitgem nous èxits.

Per tal de commemorar el Centenari de la nostra renaixença dissabte i diumenge passat s'aplegaren a Poblet les joventuts d'esquerra, «Estat Català».

El diumenge al matí al lloc conegut per «Font de Nerola», on dissabte diversos grups havien muntat tendes de campanya, es varen celebrar diverses proves d'atletisme que resultaren força interessants.

Després de dinar tingué lloc al monestir un acte patriòtic en el qual parlaren els Srs. Sans de Reus, Vidiella de Tarragona, els diputats Farreres i Duran i Puig i Ferrer, i els consellers senyors Dencàs i Gassol, els quals amb paraula amarada de patriotisme varen descriure la marxa ascendent de Catalunya durant els cent darrers anys i on pot i deu arribar amb l'esforç de les nostres joventuts.

De la nostra Vila hi assistí una nombrosa representació.

Després d'una llarga i penosa malaltia, ha deixat d'existir el jove, estudiant de medicina, N'Agustí Puig i Poblet, fill del senyor Ramon Puig i Borda i cunyat del nostre particular amic N'Alexandre Roig, Jutge Municipal d'aquesta vila.

Per la seva simpatia personal i per les bones relacions amb què compta la seva família, la mort del jove Puig ha estat molt sentida en aquesta localitat.

Al nostre amic Roig i família tota fem patent el nostre més sincer condol per tan irreparable pèrdua.

Moviment demogràfic des del darrer número.

Naixements:

Josep Fort Baiget, Andreu Fort Baiget, Francesc Fort Baiget i Montserrat Vallverdú Masdeu.

Matrimonis:

Josep Cogul Sendra amb Maria Banús Ferrer, Blai Vernet Sabaté amb Teresa Tarrech Vidal.

Defuncions:

Teresa Bergadà Rius, Teresa Andreazini Fonts i Dolors Figueras Vagué.

Proveu la gassosa **El Gat** i en sereu consumidors

FABRICANT:

Josep Villarroya - Valls

Exigiu sempre aquesta marca **EL GAT**

Aroma concentrat
Gust exquisit
Economia en el preu

Heus ací les qualitats que reuneixen
els cafès que serveix la Casa

ROSSEND COSTA

Provença, 137

Barcelona

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de St. Andreu Domiciliat en el local de
"La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premes hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent 3 per cent
" per semestre 4 " "
" anual 5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP

(Tarragona)

La Industria Leridana

Productes Mor, S. A.

Anissats

Licors

Aixarops de qualitat

Plaça Macià, 2

Telèfon 36

LLEIDA

CONYAC BARRAU

Enric Barrau

Telèfon 44

Mongat

impremta requesens

monblanc

*treballs de totes menes
a preus econòmics
acurada presentació
correcció impecable*